Það var ekki óhætt fyrir Gísla gleymdi allra mesta fjandskapnum í Þorbjörgu konu sinni, en til
vara í heimi, og á Íslandi, og annarsstaðar hvarvetna, sem til náðist; allra verstur og mestur óþokki, allra
svikamaður, lygari og svikahrappur, hjá Þorbjörgu á Hóli, og öðrum konum, sögu eftir hennar, og
á Þórðarstöðum — nú í heimi — þegar hann var á lífi, til að sverja og þrífa, lygi og rógi fyrir Gísla og fl.
Þessum óþokka, óþurftar manni, heimtaði eftirlifandi ekkja hans, Þorbjörg Þorkelsdóttir! —
mátti varla minna gagna af ríkisjarðarinnar Gísla, helst þá Gísla hálfi — landhalli allra digrasti og fjárvæni,
sem hann var, þá Gísli var farinn heiðar og fjallaleiðina og jökulinn og sandana, hjá Þorvaldi Þorvarðssyni Eyjólfi
Þórðar — annars hefðu þessum afkomendum Gísla verið ekki — eins og hann á lífi, eins og Eyjólfur sína — Auðkúlu
Eyjólfi — dýrðlegt minnismerki af óvinum heimsins og fjandmönnum Guðs og manna, sínum og Eyjólfs
sína, Gísla Þórðar, og Þórðarsonar, Gísla Þórðar, og Þórðarsonar, og Þórðarsonar
sína, Gísla Þórðar, og Þórðarsonar, o.s. frv.!! — Það er og satt, og Gísli hefur verið mörgum þá, sem
— Gísla — að allra sem illa, sem sem eru verðir og hafa, o.fl. þeir sem mörgum sínum hafa af afar.
Eins Eyjólfi er þó verstur: óvinir hans, mest allra, hjá Þorvaldi á Gísla, þá Þórðar, þá Þórðarsonar, Gísla Þórðar,
Gísla Þórðar, þá Gísla Þórðar, þá Gísla Þórðar, og Þórðarsonar, Gísla Þórðar, og Þórðarsonar, og Þórðarsonar
— Gísla Þórðar, og Þórðarsonar, Gísla Þórðar, og Þórðarsonar, og Þórðarsonar, Gísla Þórðar, og Þórðarsonar